

Я постійно озиралася навкруги, але, на щастя, аеропорт був переповнений, і поки що я не бачила жодних розлючених осіб в уніформі та зі зброєю в руках, які б прямували до мене.

— Маєте багаж?

— Ні, лише ручну поклажу! — відповіла я.

Ще за кілька хвилин вона таки віддала мені квиток разом із рештою та посвідченням особи.

— Вихід 102. Термінал В.

Я схопила документи, квакнула коротку подяку та понеслася до шатла, підштовхувана власною сумкою, яка весь цей час лущувала мене по ногах.

Серце мало не вистрибувало з грудей після того, як я пройшла перевірку службою транспортної безпеки, вивалилася з шатла, що привіз мене до терміналу, і врешті-решт дісталася до виходу на посадку. Це зайняло довбану вічність, і моє ім'я вже промовляли по гучномовцю. Я запанікувала, що не встигну, і коли майже добігла до виходу на посадку, двері вже буквально зачиняли.

— Заждіть! — закричала я.

Співробітник побачив, що я біжу, і (клянуся богом, він заслуговує за це на мінет) люб'язно відступив убік та пропустив мене. Навіть коли я бігла коридором, аби дістатися до літака, я продовжувала озиратися через плече.

Доки літак не злетів, моє серце відмовлялося повертатись у відведене йому місце.

Адже я до останнього чекала, що диспетчерська служба зупинить зліт і повідомить, що на борту перебуває втікачка.

РОЗДІЛ 1

Соєр

Рак смакує як лайно.

Я глибоко затягнулася, ментол ковзнув повз язик і наповнив мої легені штучними хімікатами. Скільки цигарок мені потрібно викурити, перш ніж рак проникне в мої клітини, метастазуючи, аж доки мене не здолає хвороба?

Моє горло стиснулося, бунтуючи проти тютюну та видаючи різкий кашель. Я відірвала цигарку від рота та подивилася на неї. Моє обличчя перекосилося від огиди, коли з носа та рота пішов дим. Я покрутила рукою недопалок, розглядаючи його під різними кутами.

На кінці випромінювалось яскраве помаранчеве сяйво, доки сірий поніл точив папір.

Вогонь на кінчику спалахнув яскравіше, ніби спокушаючи мене знову обхопити цигарку губами.

Ні.

Усе одно не тягне.

Спереду простягнулася засмагла рука й вихопила сигарету, перш ніж я встигла загасити її об пісок.

— Дай сюди, а то змарнуєш.

Я зсунула брови. Наскільки легко підпалити пісок? Якщо це взагалі можливо. Він надто щільний —

немає доступу кисню. Хіба що облисти його бензином. Закладаюся, що це зробило б пляж гарнішим.

Вогонь на березі безкрайнього синього океану? Хіба хтось би відмовився від такого видовища?

Солоний морський бриз м'яко шелестів, запрошуючи біляві кучері навколо мого обличчя до чуттєвого танцю. Я заправила пасма за вухо, бо була надто втомлена, щоб стягнути їх ззаду у вільний вузол. І глянула на хлопця, що сидів поруч. Його надміру відросле волосся пісочного кольору кучерявилось на потилиці, а татуювання за вухом у вигляді кинджала спокусливо виділялося на засмаглій від сонця шкірі. Як і всі інші його татуювання — він був укритий ними з ніг до голови.

Я досі не знала його імені, але в нього був гарний член, і це все, що мало значення. Ну, і ще його вбивчий нікотин. Він не належав до типажу, який мене зазвичай приваблював, але мені було самотньо, і тому я розважилася з першим хлопцем, від якого мене не нудило.

— Як гадаєш, який вид раку ти заробиш через це? — запитала я, киваючи на цигарку в його руці.

Він зсунув густі брови, з-під яких у ранковому сяйві виблискували гарні блакитні очі.

— Не знаю. Рак легень занадто банальний. Горла?

— Думаєш, ти помреш?

Він хмикнув.

— Сподіваюся, бляха.

Я кивнула й простягла до нього руку по сигарету. Він подивився на мене як на якусь дивачку. Пройшла мить, перш ніж він зробив, як я просила.

Ще одна затяжка, і смак трохи покращився від усвідомлення того, що я вдихала смерть у свої легені.

Так, цей смак був *набагато* кращий.

Гучні хвилі розбивались об берег, наче витягнуті пазурі, накочуючись та досягаючи моїх пальців на ногах з потрісканим ніжно-блакитним лаком, а потім знову ковзали вниз, тягнучи за собою пісок.

Океан був прекрасний. Але він також не пробачав. За лічені секунди міг обернутися проти вас. Потягнути вниз з такою силою, що ви не зрозуміли б, де поверхня, і заковтнути вас у свою величезну пащу, доки ви не потонули б або не опинилися в зубах чогось *набагато* страшнішого.

Я знову глибоко затягнулася, заплющила очі та відчула, як дим наповнив мої легені й там застряг.

Сигарети також не пробачали з огляду на те, як вони роз'їдають людину зсередини. Убивають повільно, а згодом — раптово.

Я вирішила, що мені подобається океан і подобаються цигарки.

Тому що я... Я також не пробачаю.

— З вас шістдесят вісім десять, — мило промовив касир з усмішкою на обличчі.

— За тест на вагітність і пачку цигарок? — недовірливо перепитала я.

Хлопець пирхнув.

— Боюся, що так.

— Це буквально грабунок, — пробурчала я, але він, мабуть, мене не почув, бо не перестав усміхатися.

Я б залюбки зачерпнула трохи цього щастя й собі, але після трьох тижнів у Порт-Валені, тут,

в Австралії, не почувалась у більшій безпеці, ніж в Америці.

Після приземлення я переглянула новини в інтернеті: владі повідомили, що мене нібито бачили в аеропорту, тож вони припускали, що я втекла на літаку. Можливо, жінка на касі впізнала мене та підтвердила мій виліт до Австралії, хоча я й використовувала інше ім'я, а можливо, і не впізнала. Щонайменше вона могла розповісти, що я поводитися підозріло, і дати привід для перевірки.

У цій країні перебувати небезпечно — мене видадуть американській владі, якщо впіймають, а летіти до країни, де мене не чіпатимуть, надто ризиковано. Тож я змиралася з тим, що залишуся тут ще на деякий час і що пора знову перевтілитися в когось іншого.

Гадаю, є набагато гірші місця для проживання.

Порт-Вален — мальовниче приморське містечко на східному узбережжі, оточене яскравим блакитним океаном і переповнене туристами, які прагнуть попірнати з акулами або дослідити коралові рифи. Поза межами пляжу тут безліч водоспадів і водойм для дайвінгу в оточенні дикої природи та кілометрів яскравих лісових пейзажів, що приваблювали туристів з усього світу.

А ще тут до біса дорого.

Я витягла свій пошарпаний гаманець, нитки по краях якого обтріпалися та застрягли у блискавці. Перерахувала купюри та монети, лаючи себе за те, що вскочила в таку халепу. Дорогоцінні гроші коту під хвіст через те, що я ледве витримую самотність, плюс додаткові витрати, бо тепер я відчувала потребу напиться, аби зняти напругу.

Проблема в тому, що ця напруга мала гострі та зубчасті краї, і жодне зілля у світі не завадить їм поранити мене.

— Ось, тримай! — сказала я касирові, вимучуючи усмішку на занімілому обличчі. Відчуття було, як тоді, коли мама водила мене до стоматолога, і я виходила звідти із задерев'янілим від лідокаїну ротом, не контролюючи лицьові м'язи. Раніше я завжди хотіла з цього дивного відчуття, але зараз мені було точно не до сміху.

Касир вручив мені решту разом з покупками, і на його обличчі знову засяяла усмішка. Тепер мене майже дратувала його життєрадісність.

— Гарного дня! — прощобетав він.

— Дякую, — промимрила я.

Я схопила пакет і помчала до виходу з магазину, і мої яскраво-помаранчеві шльопанці заляскотіли по брудній білій бруківці.

Цей клятий тест на вагітність чимало відгриз від того невеличкого бюджету, який я собі виділяла. Та все ж краще з'ясувати, чи не вторгся в моє тіло якийсь малий прибулець, ніж жити в страху, щоразу нав'язливо розглядаючи живіт у кожній дзеркальній поверхні, що трапляється, намагаючись зрозуміти, чи не виріс він ще на сантиметр.

У мене й так достатньо страхів, більше не треба.

Вони тебе не знайдуть, Соєр. Ти в безпеці.

Я похитала головою, уперто продовжуючи залишатися в цьому холодному, самотньому царстві страху.

Та чи справді я в безпеці?

Якщо в моєму тілі оселиться інша істота, це ще більше ускладнить моє життя. Я не зможу водно-

час піклуватися про дитину та забезпечувати себе. У мене навіть зараз це заледве виходить, а способи, якими я послуговуюсь... Боже, вони жахливі!

Мої думки закрутилися вихором, малюючи перед очима маленьке біляве немовля на моїх руках, яке щосили кричить, бо голодне та страждає від попрілостей чи чогось подібного. Без сумніву, мені довелося б віддати дитину на всиновлення.

Але це розбило б моє кляте серце. Або те, що від нього залишилося.

Моє дихання прискорилося, і я намагалася його контролювати, відвойовуючи здатність наповнити повітрям стиснуті легені. Яскраве сонце зігрівало мої щоки, доки я, вилетівши крізь автоматичні двері, бігла через паркувальний майданчик до тротуару. Мої в'єтнамки з магазину дешевих товарів мало не луснули від такої швидкості.

Я глибоко вдихнула, відчайдушно всотуючи кисень, який натомість застряг у горлі.

Мої місячні затримувалися на тиждень, але це могло бути й через стрес. Справжній стрес. Я ніколи так багато не молилася, намотуючи круги по туалету та засунувши великі пальці за пояс шортів, благаючи богів дати мені причину використати тампон у руці.

Певно, небеса занесли мене у свій чорний список.

Це було повною нісенітницею, хоча мені важко звинувачувати ангелів у тому, що вони покарали мене від імені Господа.

У повітрі зависнув присмак солоного океану, обвиваючи мій язик, доки я продовжувала глибоко вдихати, відчуваючи, як мої стиснуті груди трохи розслабляються. Щось у запаху моря завжди заспо-

коювало мої змучені легені, незалежно від того, це через панічну атаку чи цигарковий дим.

Я за цим сумуватиму, коли врешті переїду до наступного пункту призначення.

Наразі я насолоджувалася красою Порт-Валена, доки була така змога. Вулиці потопали в зелені та рясніли яскраво-рожевими, помаранчевими й фіолетовими острівками квітів. Масивні скелі, що лишилися далеко позаду, за багато кілометрів від мене, усе одно неможливо було ігнорувати через їхні величні обриси.

Повз мене пройшла група жінок у бікіні й топах, і, чесно кажучи, було складно не закохатися в те, наскільки розслабленим видавалося це містечко.

Ще небезпечнішим було те, що я закохувалась у Порт-Вален в цілому, незважаючи на павуків-людоджерів, що населяли цю країну.

Я квапливо рушила до автобусної зупинки й повалилася на лавку, судомно видихнувши. Між моїми розставленими ногами метлявся поліетиленовий пакет. Над головою кружляла сорока, що ще більше мене накручувало. Я на власному досвіді переконалася, що ці демонічні птахи мають звичку несподівано кидатися вниз і нападати. У мене досі лишилася травма після останньої зустрічі, і я молилася, аби автобус випередив графік.

Я могла б сісти за кермо Старенької Сьюзі, фургона, який придбала минулого тижня. Це був пошарпаний, маслянисто-жовтий «фольксваген» — з тих, на яких їздили хіпі у 1970-х роках. Жити у фургоні навіть ідеальніше, ніж у готелі, і мені неймовірно пощастило купити його набагато дешевше, ніж він насправді коштував. Продавець пояснив, що це